

Szent István király ünnepe 2011.

Bevezető

A mai nap, legnagyobb nemzeti ünnepünkön, Államalapító Szent Királyunkra, Szent István királyra, és a kezdetekre emlékezünk. Arra az útra, amelyen a Szent Király indította el nemzetünket, és amelyen ma is, nekünk is, járnunk kell, ha biztonságban, békében és boldogságban akarunk élni itt, őseink vérével öntözött drága szent hazánkban

Vajon ezen az úton járunk-e mi? Vizsgáljuk meg lekiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg nemzetünk fennmaradása iránti közömbösségünket! Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem őriztük hitelesen keresztény hitünket. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add kegyelmedet, hogy minden magyar hűen őrizze a Szent Istváni örökséget. Uram, Irgalmazz!

Evangelium után

Minden nemzet életében komoly összetartó erő a közös kultúra és a múltba néző emlékezés. A történelmi sors, a dicsőséges és fájdalmas események emlékezete nélkül üres lélekkel állnánk a jelen és a jövő kihívásai előtt. Ezért legfőképpen nemzeti ünnepeinken kívánatos ez a visszpillantás, amikor immár „egy ezredév néz ránk ítélő szemmel” (Petőfi).

Ez a vizsgáztató szempár a mai ünnepen első királyunk, Szent István arcáról tekint reánk. Az Ő szellemét kell megidézni, aki életművével hirdeti megmaradásunk feltételeit.

Mindig nagy ajándék és áldás egy népnek, ha hiteles vezető kerül az élre. Olyan ember, aki tisztán látja teendőit, aki bölcsességgel és elszánt akarattal szolgálja nemzetét.

Sajnos mi, magyarok, kevés ilyen zseniális államférfiúval dicsekedhetünk. Ezért is kell visszafordulnunk a múltba, és megidézni nagyjaink szellemét. Vajon, ha itt és most végignéznék Szent István király megcsonkított országán és egyre fogyatkozó népén, e látomás nyomán mit mondana nekünk?

Talán e két szót: Magyarok, ébredjétek! Dörzsöljétek ki a szemetekből a sok altatóport, ami elvette látásotokat és megmérgezte lelketeket. Értsétek meg végre, hogy azért tudtatok megmaradni ezer éven át a Kárpátok ölében, azért nem sodort el a sors zivatara, mert én helyes útra állítottam a nemzet kormányrúdját. Olyan törvényeket, olyan alkotmányt, olyan hitet adtam a Kárpátok övezte területet betöltő népemnek, amely kovászként járta át és alakította újjá az életet.

Az én koromban még életerős nép volt a magyar, belakta a Kárpátok koszorúzta rónákat és völgyeket, nagyhatalom volt. És mint ilyen is, alkalmas volt arra, hogy megújuljon gondolkozásában és életvitelében. Ma az ellenkezője tapasztalható: a léleknélkülivé válás, az elsivárosodás, az elnemzetietlenedés, az elke-

reszténytelenítés. Ez ellen nem vértette fel magát, s nem tudja visszaverni ezeket a kívülről érkező hatásokat.

Akkor még a keresztény Európához való csatlakozás előrelépést jelentett, ma már aggódva nézem ezt a lépéseket.

Európa ma már nem az, ami ezer éve volt. Eltékozolta keresztény örökségét, megtagadta a keresztény értékrendet. Ennek következtében nagy a zűrzavar, mert törvények nélkül elképzelhetetlen a rend és a népek békés együttélése. Fadatkat sem érnek azok a törvények, amelyeket megszavaznak ugyan a parlamentben, fehér papíron kinyomtatnak, de nem talál otthonra az emberek lelkiismeretében.

Nem is csoda, ha ebben a bábeli zűrzavarban rabnemzetekké válnak a népek. Nézzünk csak körül. Vasrácsok, különféle zárok az ajtókon, riasztó berendezések, véredek, testőrök vigyázzák életünket és javainkat. S történik mindez azért, mert sokan semmibe veszik Isten szeretetből adott törvényeit, és helyette a gyűlölet, s a Mammon törvénye pusztítja a társadalmakat, társadalmunkat.

A magyarság hosszú időn át olyan népnek mutatkozott, akiben minden pusztítás ellenére töretlen maradt a testi-szellemi életerő. Tiszteltük az életet, a családot, a gyermekek érkezését. Ma azonban mit tapasztalunk? Széthullnak a családok, tele vagyunk sérült lelkű gyerekekkel, s több a koporsó, mint a bölcső. Az emberek féktelen élvezetvágyukban földhöz vágják a tízparancs kö-

tábláit. Csoda-e, ha egyre fogyunk, ha megrokkann életünk minősége testi és lelki minőségben egyaránt?

Sokan reményüket veszítve az alkohol, a kábítószeres mámorába menekülnek. Ennek nyomán felrémlik előttünk a költő látomása a sírról, hol nemzet süllyed el...

Hiába dicsekszünk világszínvonalú kultúránkkal, művészetünkkel, tudományunkkal, ha nincs hordozója ennek az értékvilágnak.

Szent István király ünnepe van, és ez a nap nem szolgálhat arra, hogy rekviemet énekeljünk haldoklónak tartott nemzetünk felett.

Amikor még ismeretlen volt az iránytű, a földi és tengeri vándorok a csillagok állása szerint tájékozódtak. Valami ehhez hasonló szerepet töltenek be a nemzetek életében a karizmatikus nagy emberek. Ezért emlegetjük Szent István királyt is úgy, mint nemzetünk tündöklő csillagát.

Kérjük az élet Urát, hogy ajándékozzon meg minket Szent István királyhoz hasonló tündöklő csillag-emberekkel, akik nem a saját érdekeit szolgálják, hanem a közösség, a haza szent ügyét. És ha megajándékozott ilyenekkel, ne engedjük, hogy lerántsák őket a sárba azok, Írás szavait idézve, akik habár közöttünk élnek, de nem közlünk velük.

Hol vagy István király?
Téged magyar kíván
Veszni indult népünk
Csak Te mentheted meg.
Amen.

F. F.